

РЕШЕНИЕ

№ 6983

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 18.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6598** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) .

Образувано е по жалба на Б. А. И./BOSHRA ALOMAR/гражданин на С., [дата на раждане] ,чрез представител по пълномощие адв. В. П. против Отказ за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) от 20.06.2023г., постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място],Република Турция, по заявление № ANK23000740V от 17.03.2023г.

В жалбата се твърди, че постановеният отказ не отговаря на изискванията за форма на административния акт, не е мотивиран, при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е в противоречие с материалния закон.Поддържа се, че посочените основания за отказ не кореспондират с приложените към заявлението писмени доказателства. Б. посочените в отказа разпоредби на чл.10,ал.1,т.17,т.23 и т.24 от ЗЧРБ не са налице,тъй като целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателката в Република България са напълно изяснени.Те са свързани с Решение за събиране на семейство № 1674 от 26.01.2023г. на заместник председателя на ДАБ при МС, издадено по искане на съпруга на жалбоподателката А. А. Д.. Представен е и сирийски международен паспорт, автентичен и истински, издаден от компетентните органи в С. и неправилно е прието несъотвествие на рождената дата на оспорващата доколкото датата и на раждане 23.02.1998г. е посочена ,както в сирийския й международен паспорт така и в

решението за събиране на семейство № 1674/26.01.2023г.на зам.председателя на ДАБ-МС. Отказът за издаване на исканата виза, в контекстът на процедурата за събиране на семейство ,е неправомерна държавна намеса ,засягаща по изключително тежък начин възможността на оспорващата да упражни правото си на личен и семеен живот ,гарантирано от чл.8 от ЕКПЧ и чл.7 Х..

В съдебното производство жалбоподателката се представлява от адвокат, В. П., който поддържа жалбата и ангажира писмени доказателства в подкрепа на изложеното в жалбата.Поддържа, че при превода на приложената към заявлението в оригинал извадка от гражданския регистър на сирийските граждани ,е допусната техническа грешка от преводача. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт В. З. оспорва жалбата като неоснователна,счита, че отказа е законосъобразен, тъй като към датата на издаването му ответникът е преценил всички представени със заявлението доказателства . Едва в хода на съдебното производство от оспорващата се представят документи,относими към допуснатата грешка в датите и на раждане. Поддържа, че задължение на жалбоподателя е да представи изрядни документи и не съществува пречка оспорващата отново да заяви искане за издаване на виза ,като представи коректни документи. Не претендира разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съдържащите се в делото доказателства са приети без оспорване от страните. Жалбоподателката е подала заявление рег.№ ANK23000740V от 17.03.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) в посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Приложила е заверено копие от сирийски международен паспорт ,от който се установява, че е [дата на раждане] в С.; пълномощно от А. А. Д. , с нотариална заверка от 08.02.2023г.на нотариус А. И. с рег. № 424,при СРС,от което се установява, че е упълномощена да представлява съпруга си пред посолството на Република България в Република Турция за подаване на заявление за виза Д за малолетните им деца, граждани на С., Р. А. А./ RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] г., М. А. А. / MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] Ф. А. А./ FERYAL ASSAF/ [дата на раждане] и Д. А. А. / JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] ; Решение за събиране на семейство № 1674/26.01.2023г.на зам.председателя на ДАБ-МС, от което се установява, че на А. А. Д., гражданин на С., [дата на раждане] ,с предоставен хуманитарен статут, е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга Б. А. И., [дата на раждане] в С. ,гражданка на С. и децата им Р. А. А./ RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] г., М. А. А. / MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] Ф. А. А./ FERYAL ASSAF/ [дата на раждане] и Д. А. А. / JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] , всичките граждани на С.;копие от индивидуална извадка, издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912,изд. на 22.03.2022г.в оригинал и превод на български език,рег. № 1338/08.2023 на нотариус А. И. с рег. № 424,при СРС,с нотариална заверка на подписа на преводача Д. А. А., извършил превода, от който видно, че в преведения текст на семейната извадка, като дата на раждане на жалбоподателката е посочена 23.12.1998г. Съдът изиска допълнително становище, рег. № 536400-46750/11.08.2023г. на Дирекция „Миграция „ МБР подписано от заместник-директора на Дирекция „Миграция“/71/ и становище ,рег. № М-14537 от

15.08.2023г. на Държавна агенция „Национална сигурност“, подписано от зам. председателя на ДАНС//73/, които са послужили на административния орган, постановил отказа, да приеме наличие на основанията, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17, т.23 и т. 24 ЗЧРБ. От приетите в хода на съдебното производство писмени доказателства –декларация, рег. № 8326 от 12.09.2023г. на Д. А. А. ,преводач с нотариална заверка на подписа от нотариус А. И.,рег. № 424,при СРС/л.81/ и копие от индивидуална извадка издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912,изд. на 22.03.2022г. в превод на български език за жалбоподателката ,съпруга и децата им,се установява , че преводача е допуснал техническа грешка при изписването на рождената дата на майката Б. А. И. в извършения от него превод на семейна извадка № 13177912,изд. на 22.03.2022г., като действителната дата следва да се чете 23.02.1998г., а не както е било изписано в документа 23.12. Грешката е допусната от преводача в резултат на неясното копие в оригинал на което е бил извършен превода. На 20.06.2023 г., видно от представено по делото копие (л. 46гръб- л.47) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н. е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал.1, т. 17 , т.23 и т. 24, ЗЧРБ и с мотиви, подробно развити в частта „бележки“- „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от апликанта изявления. Разминаване на дати за раждане.“ Отказът е връчен на жалбоподателката, на 20.06.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок (акт от 20.06.2023 г. – жалба от 03.0572023 г.). Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая предвид, че жалбоподателката се позовава на чл. 8 ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9 г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Н.. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата -"формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице". Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 34, ал. 1 от Н.. По делото е приложена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на

външните работи (л. 48), както и Заповед № 125/03.08.2021 г. на посланика на Република България в Република Турция – А. съгласно, която издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл. 34 от Н. за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

По отношение на мотивирането му: Административният орган е отказал издаването на виза на три посочени правни основания – чл.10, ал.1 т.17, т.23 и т.24 ЗЧРБ, след което словесно е възпроизведен писмено целия текст на посочените разпоредби от закона. В графата допълнителни забележки е изписан следният текст „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надежността на направените от апликанта изявления. Разминаване на дати за раждане.“ На първо място посоченото, предвид словесното изражение на разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ, не дава яснота защо административният орган е приел, че жалбоподателката не доказва, при това достоверно, целта и условията на своето пътуване. Липсата на мотиви в оспорения отказ не може да се приеме, че е санирана и с наличното по делото становище на ДАНС, доколкото в същото не се съдържат надлежни мотиви, относно правното основание по чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Конкретното становище съдържа мотиви във връзка с приетото, че жалбоподателката попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Следва извод, че в тази част отказът е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира и че приетите по делото доказателства сочат ясно на целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателката.Безспорно е установено ,че заявителката, е съпруга на лице с предоставен хуманитарен статут,на което е разрешено да се събере със семейството си –съпруга и четири деца на територията на Република България, което съответства на посоченото от жалбоподателката в заявлението за издаване на виза, вид "Д". Изложеното води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма.

Същевременно безспорно се установи по делото посоченото в мотивите на оспорения отказ разминаване на датите на раждане на оспорващата. Съдът намира, обаче, че по делото са събрани доказателства,неоспорени от ответника от които се установява че посоченото от ответника „разминаване на датите на раждане“ на жалбоподателката е в резултат от неточен превод на документа приложен към заявлението -копие от индивидуална извадка, издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912,изд. на 22.03.2022г. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да представи автентични и истински документи в подкрепа на искането си, като съответно на това задължение е и правото на компетентния административен орган да се произнесе по искането за издаване на виза като извърши преценка на всички факти, които се удостоверяват с представените писмени документи. В случай като настоящия обаче, при който е било установено явно несъответствие на представените от заявителката официални свидетелстващи документи в които е вписана вярната дата на раждането и писмен документ в превод, административният орган е следвало да изиска от съответното лице да представи допълнително доказателства на какво се дължи това несъответствие. В настоящия случай, от страна на административния орган не са били предявени изисквания пред заявителката за доказване на датата и месеца на раждане. В случая тя е следвало да

установи достоверна ли е посочената от нея дата, която е вписана в международния и паспорт и в Решение за събиране на семейство № 1674 от 26.01.2023г. на заместник председателя на ДАБ при МС и ако липсва това доказване - едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза вид "D". Изложеното води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателката в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира документите доказващи целта на пътуването, както и представените по делото писмени доказателствата във връзка с наведените твърдения за допусната от преводача техническа грешка в превода на представеното от заявителката копие от индивидуална извадка, издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912, изд. на 22.03.2022г. в частта на датата и месеца на раждане на Б. А. И.. Произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на делото предвид направеното искане и по арг. на чл. 143, ал.1 АПК на адв. В. В. П., предоставил на жалбоподателката безплатна правна помощ по чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, съдът определя адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.2, изр. второ във вр. с ал. 1, т. 2, от Закона за адвокатурата и чл.8, ал.3 от Наредба № 1 /2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения , в размер на 1000 лева.

Ответникът не претендира присъждане на разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. А. И./BOSHRA ALOMAR/гражданин на С., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) от 20.06.2023г., постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, по заявление № ANK23000740V от 17.03.2023г.

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за ново произнасяне, по заявление № ANK23000740V от 17.03.2023г. на Б. А. И./BOSHRA ALOMAR/гражданин на С., [дата на раждане] , като съобрази задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, съобразно мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона

за адвокатурата да заплати на адвокат В. В. П. от САК ,съдебен адрес [населено място], ул. Проф.М. Б.“ № 5-партер, адвокатско възнаграждение в размер на 1000/хиляда/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: